

Технологія виробництва яловичина в м'ясному скотарсті

Виконала: студентка ФАМ 1 курсу 2-ої групи
Басіста Юлія

- М'ясне скотарство в Україні розвивається як спеціалізована самостійна галузь тваринництва, основним завданням якої є виробництво високоякісної яловичини. Найдоцільнішою є його організація в районах із значними масивами природних кормових угідь.
- Галузь м'ясного скотарства характеризується низкою особливостей. Так, для виробництва яловичини застосовують іншу технологію з використанням м'ясних порід худоби, добре пристосованих до різних кліматичних умов, невибагливих до кормів, стійких проти захворювань, із консолідованою спадковістю, скороспілих, із високою оплатою корму продукцією, більшим виходом м'яса високої якості.

Технологічний цикл виробництва яловичини

- Технологічний цикл виробництва яловичини поділяють на три періоди — відтворення й вирощування телят до відлучення, вирощування молодняку після відлучення від корів та інтенсивна його відгодівля або нагул.

Рівень виробництва яловичини

- Рівень виробництва яловичини тісно пов'язаний з відтворенням стада, бо чим вищий вихід телят, тим більше можна отримати яловичини. За умови виходу телят 100 % на структурну голову одержують 120 - 130 кг яловичини, а при 60 - 70 телятах від 100 корів цей показник знижується до 60 - 70 кг. Структура стада, крім темпів відтворення, визначається і віком під час реалізації молодняку на плем'я та м'ясо, що тісно пов'язано з рівнем годівлі. Інтенсивна годівля дає можливість скоротити строки вирощування молодняку, а оптимальна структура стада забезпечує одержання максимального виходу продукції з нижчою собівартістю.
- У репродукторних господарствах, в яких організовано відтворення та вирощування молодняку до відлучення і реалізацію його в інші господарства у 8-місячному віці, частка корів у стаді досягає 55, нетелей — 10 - 12 %. У господарствах із закінченим оборотом стада, де відбуваються відтворення, вирощування й відгодівля молодняку на м'ясо до 16 - 18-місячного віку, частка корів у стаді становить 40, нетелей — 8 - 10 %. Якщо молодняк вирощують менш інтенсивно до 24-місячного віку й старше, то кількість корів у стаді має бути 35, нетелей — 6 - 8 %. Для отримання високого виходу молодняку і збереження сезонності отелень із стада вибраковують 25 - 30 % корів.

Утримання худоби

- Вибір технології утримання худоби у господарствах повине бути зумовлений наявністю і станом пасовищ, приміщень з їх конструктивно-планувальними рішеннями, забезпеченістю кормами і підстилкою. Необхідно застосовувати, головним чином, вигульно (взимку) — пасовищну (весна-осінь) систему утримання худоби. Необґрунтоване збільшення капіталовкладень для утримання м'ясних корів в стійловий період спричиняє зниження економічної ефективності галузі.
- Біологічна особливість м'ясних корів (здатність до початку зими відкласти достатньо підшкірного жиру) дає змогу утримувати їх у будь-яку погоду не в капітальних приміщеннях, а під навісами полегшеного типу, на глибокій незмінюваній підстилці. Повновікових корів доцільно розміщувати в будівлях полегшеного типу невеликими групами — по 20-25 голів. Це полегшує догляд за ними з урахуванням фізіологічного стану. Окреме утримання первісток дає можливість раціонально використовувати корми, звівши до мінімуму кормовий антагонізм серед тварин, збільшити швидкість поїдання кормів, тривалість жуйних періодів і відпочинку, підвищити продуктивність.

- Організовуючи сезонні отелення, слід враховувати сезонність (тенденція до весняних отелень) процесу відтворення, властиву великій рогатій худобі. При таких отеленнях корови після родів краще забезпечуються повноцінними кормами і хорошим утриманням, що сприяє швидкому відновленню їх організму і підвищенню молочності. Телята, одержані в березні-квітні, краще зберігаються. Це пояснюється тим, що остання стадія ембріонального розвитку плоду припадає на грудень-лютий і співпадає з оптимальною вгодованістю і хорошим фізіологічним станом більшості корів. Через це в березні-квітні телята народжуються більш життєздатними, не страждають шлунково-кишковими захворюваннями.
- За традиційною технологією утримання м'ясних корів із телятами до відлучення — спільне. Проте даний спосіб має такі недоліки: 1. Телята дуже часто (12-15 разів протягом доби) ссуть корову. При незадовільних умовах годівлі вони “засисають” самок, які втрачають вгодованість, і або проявляють “приховану”, або взагалі не приходять в охоту до закінчення підсисного періоду; 2. Молодняк пізно починає споживати рослинні корми, що негативно впливає на його ріст і розвиток. Цьому можна запобігти, взимку використовуючи регламентований підсис.

Схема розрубання

ЯЛОВИЧИНИ

Спинка (товстий край,
тонкий край) - для смаження
і запікання крупними шматками

Кострець - для
смаження, фаршу, котлет, в суп

Задня нога - верхню та внутрішню
частини можна смажити, бокову
та зовнішню - лише варити або
тушкувати

Хвіст -
для
холодцю,
в суп

Шия - для фаршу,
котлет, в суп

Лопатка - для варіння,
тушкування дрібними
шматками і фаршу

Вирізка - для смаження,
і запікання великими
шматками

Пашина - для
котлет та бульйону

Грудинка - для тушкування,
запікання, варіння і фаршу

Голяшка - для
холодцю

Годівля худоби

- Систему годівлі м'ясної худоби слід ґрунтувати на можливості максимального споживання сухої речовини грубих і соковитих (а також пасовищних) кормів при оптимальному рівні концентратів у збалансованих раціонах. Для створення міцної кормової бази, яка б забезпечувала необхідний рівень і повноцінність годівлі всіх груп тварин, в кожному господарстві слід інтенсивно використовувати усі наявні земельні ресурси (рілля, сінокоси, пасовища) для заготівлі достатньої кількості кормів і створення страхових їх запасів. На одну м'ясну корову “зі шлейфом” слід заготовляти (без страхфонду) на рік 60,0 ц корм. од., у тому числі концкормів 27,0%, соковитих — 30,0%, грубих — 16,0%, зелених — 27,0%.
- Особливу увагу приділяють годівлі корів, які щойно отелилися. До їхнього раціону не включають кислих кормів, особливо силосу та кислого жому, які негативно впливають на хімічний склад і властивості молозива. Оскільки в перші дні після народження теля може висмоктувати 4,5-5 кг молока щодоби, а молочність корів, як правило, вища, годувати останніх протягом перших 10-15 днів після отелення слід в основному грубими кормами, а потім поступово збільшувати норму силосу чи сінажу. Для корів, які лактують, на 100 кг живої маси треба, кг: грубих кормів — 1,8-2, силосу — 3,6-3,8; концкормів — до 0,3. Влітку корови повинні максимально використовувати пасовище.

Годівля худоби

- Інтенсивність росту молодняку під матерями до 6-8-місячного віку залежить від багатьох факторів: молочності корів, кількості додаткової підгодівлі концентрованими та грубими кормами тощо. У цей період теля потребує особливої уваги і піклування. При недостатній годівлі в підсисний період тварини втрачають особливості, властиві молодому організму — інтенсивніший ріст та розвиток. Затримка телят у розвитку через недостатню годівлю в ранні періоди не може повністю бути компенсованою. Після підсисного періоду особливості годівлі молодняку залежать від його призначення. Рівень годівлі ремонтних телиць повинен забезпечити їх добрий розвиток і високу класність за живою масою, міцну конституцію. Годівля племінних бугайців повинна бути достатньою за рівнем енергії, кількістю органічних та мінеральних речовин, а також вітамінів, щоб забезпечити їх майбутню статеву активність і використання для відтворення у віці 14-16 міс.

Утримання молодняку при вирощуванні та відгодівлі на м'ясо

- В умовах Лісостепу України можна застосовувати такі системи утримання молодняку, який вирощують на м'ясо: цілорічну стійлову, стійлово-вигульну та стійлово-пасовищну. Перша придатна для ферм промислового типу і передбачає утримання тварин протягом виробничого циклу групами до 20 голів у приміщеннях. Стійлово-вигульна система передбачає утримання худоби в осінньо-зимовий період у приміщеннях, а у весняно-літній — на вигульно-кормових майданчиках. Стійлово-пасовищну систему запроваджують у господарствах, які мають, навіть у незначних кількостях, природні та культурні луки і пасовища. Із способів утримання застосовують два: прив'язний і безприв'язний, з модифікаціями — безприв'язний на щілинній підлозі, безприв'язний боксовий та безприв'язний на глибокій довго не змінюваній підстилці. Останніми десятиріччями роль прив'язного способу істотно зменшилася, проте на невеликих фермах, віддалених від основних виробничих точок, і у фермерських господарствах цей спосіб не втратив свого значення. Його також широко використовують на заключному етапі виробництва яловичини — при відгодівлі як молодняку, так і особливо дорослої худоби. Проте впроваджуючи прив'язне утримання, особливо з молочного віку, слід мати на увазі, що це, як і утримання більше 10 міс., призводить до гіподинамії, погіршення апетиту, зменшення приростів, а отже, до зниження ефективності вирощування та відгодівлі.

- Кращим варіантом є утримання молодняку в легких приміщеннях напіввідкритого типу чи на відгодівельних майданчиках, особливо з тристінними непродувними навісами. Відгодівельний майданчик обладнують бетонованим покриттям між годівницею та зоною відпочинку й асфальтом — у зоні кормового проїзду.
- Особливу увагу необхідно приділяти обладнанню зони відпочинку, яка повинна бути піднята на 25-30 см і мати нахил підлоги у бік кормовигульного майданчика 4° . Глибоку підстилку починають готувати з вересня, закладаючи початковий шар товщиною 20-25 см, а потім вносять 2 рази на тиждень з розрахунку 2-2,5 кг для тварини на добу, і з настанням холодів щодня.

Оплата праці

- Оплату праці обслуговуючому персоналу на вирощуванні і відгодівлі здійснюють залежно від приросту та вгодованості тварин. Щомісячне зважування — трудомісткий процес, який частково призводить до втрати живої маси тваринами, тому деякі господарства застосовують принцип авансової оплати з догляду за тваринами з остаточним розрахунком із завершенням відгодівлі чи нагулу.

Висновок

- Отже, вибір системи і способу утримання худоби при вирощуванні і відгодівлі на м'ясо залежить від конкретних господарських умов. Кожна ферма повинна мати технологічний процес, розроблений конкретно для неї на основі досягнень науки і передового досвіду, але з урахуванням місцевих умов, можливостей і резервів.

